Analize și opinii

Adrian Onciu: DOVADA ESCALADĂRII

Acum 43 minute 64 Vizualizari 3 Timp de citire

Comportamentul occidentului colectiv în raport cu Ucraina continuă să rămână de un cinism înfiorător. Coaliția anti-Putin condusă de Casa Albă îi ajută pe ucraineni cât să rămână activi pe front, dar să nu poată face mare brânză. După cum se vede, rușii au inițiativa și este puțin probabil să o cedeze, dacă nu intervine un element-surpriză.

Scandalul interceptării convorbirilor dintre ofițerii nemți cu privire la livrarea rachetelor Taurus este fără echivoc. În primul rând guvernul de la Berlin nu a infirmat autenticitatea înregistrării. Ministrul Apărării, Boris Pistorius, a ieșit cu o reacție infantilă despre atacul rusesc menit să ”submineze unitatea coaliției de guvernare”. Foarte important – ofițerii nemți au discutat despre livrarea a 10-20 de rachete Taurus cu rază lungă de acțiune (dintr-un stoc estimat la 600), vizat fiind podul Kerci, de legătură cu Crimeea. Însă generalii lui Scholz precizează, printre altele, că respectivele rachete ”oricum nu ar schimba rezultatul războiului”, potrivit revistei Politico.

Franța și Marea Britanie deja au trimis la Kiev propriile modele de rachetă cu rază lungă, probabil într-o cantitate relativ mică. Germania încă ezită. Cancelarul Scholz pare că așteaptă un semn de la Casa Albă, identic cu livrarea tancurilor americane Abrams înainte ca Berlinul să dea undă verde pentru Leopardurile nemțești.

Faptul că există un consens la nivelul cel mai înalt al armatei germane legat de inutilitatea rachetelor cu rază lungă în balanța războiului arată două lucruri: 1) occidentul mimează continuarea sprijinului ”până la victoria Ucrainei” pentru a impulsiona și mai tare vânzările de armament sau 2) occidentul oferă Kievului mijloacele necesare pentru escaladarea conflictului și generarea unui răspuns pe măsură al Kremlinului, menit să justifice în ochii opiniei publice trimiterea de trupe NATO pe teren.

Punctul doi merită aprofundat. Politica pașilor mărunți ai NATO în depășirea liniilor roșii a dat rezultate. Moscova a evitat să răspundă cu aceeași monedă într-o multitudine de situații extrem de complicate: detonarea conductei NordStream, atacul asupra unor nave din Marea Neagră cu tehnică militară din occident,

livrarea de tancuri, avioane și rachete, vizarea unor ținte de pe teritoriul rusesc cu aportul NATO, implicarea unor trupe din Vest sub umbrela detașamentelor de mercenari ș.a.m.d. Pe bună dreptate, cetățenii ruși se

știe că odată intrat în horă nu va mai fi loc de întors. Și preferă, deocamdată, să facă abstracție de orice provocări din partea inamicului. Își vede de treabă pe front, în încercarea de a-i împinge pe ucraineni cât mai departe de provinciile anexate.

Un lucru e cert: Kievul va pierde războiul dacă NATO nu intervine cu trupe. Iar după ultimele declarații ale politicienilor-marionetă din UE, ”înfrângerea Rusiei este esențială pentru securitatea și stabilitatea în Europa”.

Întrucât Putin refuză să-i ofere pe tavă lui Biden pretextul ideal pentru ca NATO să vină ”decisiv” în sprijinul lui Zelensky, occidentul încearcă să rupă coarda deja întinsă la maxim.

Lovirea podului Kerci cu rachete britanice, franceze sau germane ar fi un atac suficient de dur pentru o replică pe măsură. Ca și decolarea unor avioane F-16 din România pentru a bombarda Crimeea. Însă aici imaginația ofițerilor NATO este în măsură să genereze și alte provocări majore, capabile să spulbere și ultima linie roșie trasată de Kremlin.

Conversația dintre ofițerii nemți cu privire la rachetele Taurus arată clar, din păcate, că nu există negocieri nici măcar pe canalele serviciilor secrete. Iar lucrurile ar putea să degenereze de pe-o zi pe alta.

Autor: **Adrian Onciu**

Despre autor

editor